

maatte fra det Standpunkt, hvorpaa den staaer, bestemt modsætte sig et saadant Forslag. Jeg udtalte, at det var Regjeringens Anskuelse, at en loyal Opfattelse af Overeenskomsten maatte føre til, at begge Repræsentationer anerkjendtes for at være fuldkomment lovgivende og bestaaende i samme usvækkede Kraft som hidtil, og i Kraft af dette kan jeg ikke see Andet end, at — foruden hvad der forøvrigt kan siges om dette Forslag, som er antydet og nærmere udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) — det er politisk umuligt at vedtage dette Forslag, idet der deri ligger en Underkjendelse af Rigsraadets Bevilningsmyndighed, som Regjeringen ikke kan give sit Samtykke til at slaae fast. Det forekommer mig klart, at, naar man holder fast ved Kjendtgjeringerne, der allerede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds ere ansøgte, nemlig at Slesvig ved Freden, der er sanctioneret af Rigsraadet, er afstaaet, er det med fuld Føie, jeg siger, at det er en eensidig Fasthængen ved Ordene, naar man, fordi der i § 55 af Grundloven af 18de November staaer, at Udgifterne skulle deles i et vist Forhold imellem Danmark og Slesvig, ikkedestomindre vedbliver at oversee Forholdet og stiller en umulig Betingelse for Regjeringen for fremtidig at vedblive at udsøre Statens Gjerning. Man stiller en umulig Betingelse, naar man forlanger, at der skal staffles et Tilskud før eller af Slesvig — dette kommer ud paa Det, thi der er neppe Nogen, der har isinde at betale for Slesvig — saa at Regjeringen maa ansee dette for at være det Samme som, at man vil lægge Hindringer iveien for, at den vedbliver at føre Statsstyrelsen.

Warberg: Den høitærede Finantsminister udtalte, at han godt kunde forstaae, at dette Forslag var fremkommet fra den Side, hvorfra det er stillet. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke er island til at forstaae det. Det maa nemlig erindres, at det paagjældende Medlem ofte har indskræpet os Forsigtighed, for at vore Forhold ikke skulde blive misforstaaede i Udlandet, og jeg vil spørge, hvilket Indtryk vil det gjøre paa Udlandet, hvis vi vedtage et saadant Forslag? Udlandet vil ikke kunne forstaae, at dette For-

slag kun er en Sphidighed mod Regjeringen; men Udlandet maa troe, at vi gjøre Regning paa at faae Indtægter fra Slesvig, og hvorledes vil det tage sig ud? Utsaa, fra den Side kan jeg ikke forstaae, at dette Forslag er blevet stillet, og endnu mindre, at det omtalte ærede Medlem har stillet det.

J. M. Hansen: Jeg maa atter erindre om, at jeg ikke er Forslagsstiller eller har tænkt paa at stille noget Forslag som det foreliggende; men jeg kan ikke Andet end forsvare det, naar jeg finder, at det er rigtigt, at det er fremkommet, og det ikke har sundet Forsvar fra anden Side. Jeg erkjender fuldstændigt, at den nuværende Regjering ikke kan gjøre Andet end modsætte sig dette Forslag, men den har blot afgivet en Erklæring derom og ikke ansøgt nogen Grund derfor. Jeg seer heller ikke, at der kan ansøres anden Grund derfor, end at den kan sige: vi ere komne saa langt i den hidtil fulgte Retning, og det tegner til, at vi snart kunne komme ud af den nuværende Forvirring; derfor er det rettest at blive ved at gaae frem paa denne urette Vej en kort Tid endnu, da vi saa haabe, at det Hele skal komme til Ende. Det forekommer mig at være den eneste fornuftlige Grund, der kan gives. Men her er Tale om, hvad der i og for sig er det Rette, og da kan jeg ikke nægte, at det har overrasket mig at høre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) og den høitærede Finantsminister sige, at det, jeg anseer for det Rette, er at holde sig til Bogstaven og at ihjelslaae Anden; thi hvem er det, der efter Fredsslutningen har fastholdt Bogstaven og ihjelslaaet Anden og bragt Sagen ind paa den gale Vej? Er det ikke dem, der have opretholdt Forsatningen af 18de November uforandret, efterat Slesvig er gaaet bort? Naar man vilde holde sig til Anden i Grundloven af 18de November og ikke til Bogstaven, burde man saa ikke være kommen til at ophæve denne Forsatning af 1863, efterat Slesvig var gaaet bort? Saa havde man handlet i dens And. Men dengang bortkastede man alt Hensyn til Anden og holdt sig til Bogstaven, og det er jo netop ved det falske Udgangspunkt, man dengang tog, at man er kommen ind i hele den